

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηται εγγράφονται εις τὸ Γραφεῖον τῆς

Εφημερίδος τῶν Κυριῶν

κατὰ τοὺς βιβλιοπωλείους Βίλμπεργκ καὶ «Εστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 3

ΓΡΑΦΕῖΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτὼ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἀρθρὰ
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ κειμήλια ἡμῶν χερσὶ
γράφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ ἐν
ἐπιστροφῆνται. Ἐνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διακοπὴν
τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι
δεκτά. Πᾶσα ἀγγελία ἀπορῶσα
εἰς τὰς Κυρίας γίνεσθαι δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστείλωσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτόπισιν νύκτας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Μεγάλη ἡμέρα. — Τὰ χρυσάνθεμα (κατὰ τὸν Μίτερλιγκ). — Ἡ
Γαλλικὴ φιλανθρωπία διὰ τῶν γυναικῶν. (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιά-
δου). — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Ὁ Νεωτερισμός. — Τὰ εὐχάριστα τοῦ
Ποδηλάτου. — Συναγαλ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς (ὑπὸ δος Μα-
ρίας Πινέλλη).

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ

Μεγάλη τόσον, ὥστε νὰ ἡμπορῇ νὰ φέρῃ ἐπάνω τῆς τὰς
ὑποσχέσεις τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς διὰ μίαν ὀλόκληρον τε-
τραετίαν. Μεγάλη τόσον ὥστε νὰ φέρῃ τὰς ἐλπίδας μας καὶ
τοὺς πόθους μας καὶ τὰ ἐνεδρά μας καὶ τὰ ἰδανικά μας ὡς
λαοῦ νέου, ὁ ὁποῖος ὄργῃ πρὸς τὴν πρόοδον καὶ ἐλπίζει
πρὸς ἓν προδιαγεγραμμένον τῆς φυλῆς μας μεγαλεῖον καὶ
ποθεῖ ὠρτίαν τὴν ἐθνικὴν μας ἀποκατάστασιν καὶ ὀνειρευ-
ται τὴν ἰδέαν καὶ τὸ κλέος ὡς κληρὸν μας τοῦ μέλλοντος.
Μεγάλη τόσον, ὥστε νὰ ὑψώσῃ μέχρι τοῦ ὕψους τῆς εὐθύ-
νης αὐτῆς καὶ τὸν πλέον ἀτημον καὶ ταπεινὸν τῆς γῆς
χειρῶνακτα καὶ νὰ τοῦ ἐμπιστεύεται ἑνὸς σφαιριδίου
μέρος τῆς πραγματοποιήσεως τῶν προαιωνίων πόθων μ.κ.
ὡς φυλῆς. Μεγάλη τόσον, ὥστε ἐπὶ μῆνας ἤδη νὰ κρατῇ
εἰς συγκίνητην ὀλόκληρον τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου
εἰς τὸ ἄλλο καὶ νὰ ἀδελφόνῃ ἰσχυροὺς καὶ ἀσθενεῖς καὶ νὰ
ἰσοπεδῶνῃ κοινωνικὰ στρώματα καὶ νὰ καταρρίπτῃ προλή-
ψεις καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ αἰσθήματα καὶ νὰ ἐξουδετερόνῃ δε-
σμῶν αἵματος καὶ νὰ ἐκτοπίσῃ κυριότητας καὶ νὰ ἐκρίζωνῃ
ἀρχὰς καὶ νὰ ἀνατρέψῃ ἰδέας καὶ νὰ ὑψώσῃ ταπεινοὺς καὶ
νὰ ταπεινώσῃ ἀρχοντας.

Μεγάλη τόσον, ὥστε πᾶσα ἀρχὴ καὶ πᾶσα δύναμις καὶ
πᾶσα κορυφὴ καὶ πᾶσα ὑπεροχὴ νὰ κύπτῃ πρὸ αὐτῆς ἀνί-
κανος, ἀνίσχυρος, δεσμευμένη, μὲ μίαν ἑγωνίαν προσδοκίας,

μὲ μίαν θανάσιμον ἀμφιβολίαν νίκης ἢ ἥττης, θριάμβου ἢ
καταστροφῆς.

Μεγάλη τόσον, ὥστε νὰ ἐπέρχεται ὡς Νεμεσις ἀγρία
καὶ τιμωρὸς αὐστηρὰ, καὶ ἀμείλικτος τυραννὴς ἐκείνων, οἱ
ὁποῖοι διέψευσαν ἐλπίδας καὶ ἐλησμώνησαν ὑποσχέσεις καὶ
κατέτρεψαν ἰδανικά καὶ κατέρριψαν γοητείας καὶ ἀνέτρε-
ψαν στυλοβάτας ὀνειρευθείσης δόξης καὶ τιμῆς.

Μεγάλη τόσον ὥστε νὰ σπυρηλατῇ ἀλύσεις, ἢ νὰ συν-
τρίβῃ πέδας, νὰ ἐδραζιῶνῃ τρόπαια, ἢ νὰ κατὰτρεφῇ ὑπο-
λήψεις, νὰ δημιουργῇ ἀδικίας, ἢ νὰ ἀποδίδῃ δικαιοσύνας,
νὰ πλέκῃ στεφάνους, ἢ νὰ χαλεεύῃ σταυροὺς, νὰ ὑψώσῃ
ἀνδριάντας, ἢ νὰ κατεδαφίσῃ εἰδῶλα.

Μεγάλη τόσον, διότι γίνεται ἀπὸ πολλὰ μεγάλεια καὶ
ἀπὸ πολλὰς μικρότητας, ἀπὸ πολλὰς εὐγενείας καὶ ἀπὸ
πολλὰς χυδασιότητας, ἀπὸ πολλὰς ὑπεροχὰς καὶ ἀπὸ πολ-
λὰς μετριότητας, ἀπὸ πολλὰς ἀληθείας καὶ ἀπὸ πολλὰ
ψεύδη, ἀπὸ πολλὴν ἀγάπην καὶ ἀπὸ πολὺν δόλον, ἀπὸ
πολὺν ἠρωτισμὸν καὶ ἀπὸ πολλὴν ἀνανδρίαν.

Εἶναι ἡ μεγάλη ἡμέρα τὴν ὁποῖαν τόσαι γενεαὶ δούλων
ἐκουφόρησαν μὲ τὸν ἰδρώτα τῆς ἐργασίας των καὶ μὲ τὸν
πόνον τοῦ ἀνθρωπίνου ἐξευτελισμοῦ των καὶ μὲ τὸ κίμα τῆς
ψυχῆς των καὶ μὲ τὰς ἐκατόμβας τῶν ποδοπατηθέντων πτω-
μάτων των, ἐπὶ τῶν ὑποίων ἀκοδομήθη ὁ ὠρτίος τῆς ἐλευ-
θερίας βωμός. Εἶναι ἡ μεγάλη ἡμέρα, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀγῆνη
καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀλήθεια ἐσφράχισαν μὲ τὰ σήματα
τοῦ ἀληθοῦς μεγαλείου τῆς ἰσότητος, τῆς ἀλληλεγγύης καὶ
τῆς ἀδελφότητος, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν δύναμιν τῶν ἀπο-
μῶν καὶ τῶν ἐθνῶν.

Αἱ γυναῖκες, ἂν καὶ ἐσπερημέναι τοῦ μεγάλου κίτου δι-
ου τοῦ ἐλευθερίας, ἔχουν ὅμως καθήκον σήμερον νὰ ὀδηγῶ-
σιν τὴν χεῖρα τὴν φέρουσαν τὸ σφαιριδίον, ἀφοῦ ἡ πατρίς
ἔχει ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς ὅλων τῶν τέχνων τῆς.

ΤΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Κάθε χρόνο την ώραίαν αυτήν εποχήν του φθινοπώρου πηγαίω με κάποιαν ιδιαίτεράν εύλαθειαν εις τὸ προσκύνημα τῶν χρυσανθέμων.

Ἄρκει λοιπὸν νὰ εἰσέλθῃ τις τυχαίως εἰς ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ κρυσταλλοσκεπασμένα μουσεῖα, ὅπου ἐκθέτουν τὰ ὀλίγον μελαγχολικά κάλλη των ὑπὸ τὸν ἀρμονικὸν πέπλον τῶν ἡμερῶν τοῦ Νοεμβρίου, διὰ νὰ συλλάβῃ ἐμέσω, εἰς τὸν παρὰδοξὸν αὐτὸν καὶ πρόνομιοῦχον κόσμον τῶν ἀνθέων τὴν δεσπόζουσαν ἰδέαν τοῦ ἐπιβάλλοντος κάλλους, ὡς εἰς μίαν προσπάθειαν ὑπερτάτην πολυτελείας τῆς φθινοῦσης τοῦ ἔτους περιόδου.

Εἶναι ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς ἀπεράντους καὶ διαφανεῖς ἴθλους τὰ εὐγενῆ ἄνθη τῶν μηνῶν τῆς οὐχίχλης· εἶναι ἐκεῖ ὡς εἰς βασιλικὴν συνέντευξιν ὅλαί αἱ μικραὶ καὶ σοβαραὶ τοῦ φθινοπώρου μάγισσαι, τῶν ὁποίων τοὺς χοροὺς καὶ τὰς κινήσεις θὰ ἔλεγε τις ὅτι μία λέξις μαγικῆ ἐστὶ μαμάτης. Ἀπὸ τὸ πρῶτον βλέμμα, τὸ ὅμμι τὸ ὅποιον τὰ ἀναγνωρίζει καὶ τὸ ὅποιον ἔμαθε νὰ τὰ ἀγαπᾷ, πείθεται μετ' εὐχριστήσεως ὅτι εὐσυνειδήτως καὶ ἐνεργητικώτατα ἐξηκολούθησαν νὰ βαίνουν πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀβεβαίου ἰδανικοῦ των. Στρέψατε μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ταπεινὴν καταγωγὴν των, ἐπαρίδετε τὸν χρυσοῖοντα κάλυκα τῶν παλαιῶν, περασμένων ἡμερῶν, τὸ ταπεινὸν χρυσοκόκκινον ἀστρωτὸν λουλουδάκι, τὸ ὅποιον μελαγχολικὰ μειδίᾳ ἀκόμη εἰς τοὺς μικροὺς κήπους τῶν χωρικῶν. Συγκρίνατε μὲ αὐτὰ τὰς γιγαντιαίας αὐτὰς χιονισμένας στεφάνας, τοὺς ἠλιακοὺς αὐτοὺς δίσκους, τοὺς ἀκτινοβολοῦντας ὡς ἀληθινούς ἥλιους, τὰς σφαῖρας αὐτὰς τὰς ἐρυθρογάλλους καὶ ἀργυρᾶς, τὰ τρόπικα αὐτὰ τοῦ ἀλαβάστρου καὶ ἀμεθύστου, τὴν ἀναρίθμητον αὐτὴν καὶ θαυμασίαν κραιπάλην τῶν ἀτελειῶων πετάλων, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὡς νὰ θέλουν νὰ ἐξαντλήσουν ἕως τὸ τελευταῖον αἶνιγμα τοῦ κόσμου τῶν φθινοπωρινῶν σχημάτων καὶ τῶν χρωμάτων τὰ ὁποῖα ὁ χειμὼν ἐμπιστεύεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀποκοιμισμένης γῆς. Ἀφήσατε νὰ περάσουν τὰ γένη, τὰ ὁποῖα δὲν ἐφαντάσθητε καὶ τὰ μοναδικὰ εἶδη καὶ τότε θαυμάσατε καὶ κρίνατε. Ἐξετάσατε ἐπὶ παραδείγματι τὴν μαγικὴν οἰκογένειαν τῶν ἀστρωιδῶν. Ἄστρα στρωτά, ἄστρα φουντωτά, ἄστρα διχρανή καὶ ἄστρα πυκνὰ καὶ σαρκώδη, γαλαξίας καὶ ἀστερισμοὺς τῆς γῆς, ἀναποκρινομένους εἰς τοὺς ἀστερισμοὺς τοῦ ἀπείρου. Ἰδετε τὰ ὑπερήφανα πτεροειδῆ πῶς περιμένουν τὰ διακμάντια τῆς δροσῆς. Ἰδετε

πῶς ἐντροπίζει τὰ ὄνειρά μας τὸ θαυμάσιον πρῆγμα τῶν ἀφαντάστων καλλιῶν, τὰ ὁποῖα φαίνονται νὰ στολίζουν παρθενικά κεφάλια. Μαλλιά φρόνιμα, τακτικά, λεπτοκτενισμένα, μαλλιά τρελλὰ καὶ ἐπαναστατικά ὡς μπερδευμένες ἀκτίνες σελήνης, ὡς χρυσοὶ θέμνοι καὶ σπιθηροβόλημα φλογῶν, ὡς βόστρυχοι ὠρκίων γελαστῶν κοριτσιῶν καὶ νομφῶν διωκομένων καὶ βακχίδων περιπατῶν καὶ σειρηνῶν κουρασμένων καὶ παρθένων ψυχρῶν καὶ παιδιῶν παιγιδικάριων, τὰ ὁποῖα μητέρες καὶ ἄγγελοι καὶ σάτυροι καὶ ἐρασταὶ ἐχάιδευσαν μὲ τὰ χέρια των τὰ ἀγνὰ καὶ τὰ μυστηριώδη καὶ τὰ φρίσσοντα.

Καὶ ἔπειτα ἰδετε ἀνακατωμένα τὰ τέρατα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνήκουν εἰς καμμίαν οἰκογένειαν. Τῆς ἀράχνης, τοὺς ἀκροχοῦρους τοὺς ἀνακάδες, τὰ φουντωτά, τῆς φριτοῦρας, τὰ φιλιδίσια, τοὺς ἀτμούς, τὰ ἀφρισμένα, τὰ φυσικά, τὰ ἐξεσπασμένα χιόνια, τὰ ρευτὰ γαλακτοκοζύματα, τὰ γαλαζωτά πουτρέμονα, καὶ τὰ πτερωτά καὶ τὰ ὡς συντριμμάτια καὶ ὡς χνούδια καὶ ὡς κρόκους, καὶ ὡς σάρκες, καὶ ὡς τρίχες, καὶ ὡς φωτιᾶς καὶ ὡς πυροτεχνήματα καὶ ὡς κεντήματα σελήνης, καὶ ὡς βροχὴ θεοῦ καὶ σιδήρου...

Καὶ τώρα ἀφοῦ καθυπέταξατε τὰ σχήματα, στρέψατε τὸ βλέμμα εἰς τὰ ἀπηγορευμένα χρώματα, εἰς τὰς κρυμμένας φωτοσκιάσεις, τὰς ὁποῖας τὸ φθινοπώρον φαίνεται ὡς νὰ μὴ θέλῃ νὰ δώσῃ εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἰδικόν του ἄνθος. Ἰδετε πῶς τοῦ παραχωρεῖ γενναῖα ὅλα τὰ πλούτη τῶν μεγαλοπρεπῶν δύσεων καὶ τῶν ὀργιαζουσῶν νυκτῶν, ὅλα τὰ ὀργια τοῦ θερισμοῦ, ὅλην τὴν χρυσοκηντημένην βροχὴν τοῦ δάσου, ὅλον τὸ ἀσήμωμα τῆς σελήνης ἐπάνω εἰς τὰ σύννεφα τῶν πεδιάδων καὶ εἰς τὰ χιόνια τῶν κήπων: Ἰδετε πῶς θέτει εἰς τὴν διάθεσίν του τοὺς χωρὶς τέλος θηταυροὺς τῶν μαραιμένων φύλλων καὶ τῶν σδυνομένων ἄγρων. Ἰδετε πῶς τὰ στολίζει μὲ τὰ βενέτικα φλωριά, καὶ μὲ τὰ χαλκὰ μέταλλα, καὶ μὲ τῆς ἀσηματώσεως ὀρμπες, καὶ μὲ τῆς τρεμουλιαστῆς πούλιος, καὶ μὲ τὴ συντριμμένο φίλιδισι, καὶ μὲ τὰ καμένα τοπάκια καὶ μὲ τὰ παλαιωμένα μαργαριτάρια, καὶ μὲ τοὺς καπνισμένους ἀμεθύστους καὶ μὲ τῆς θολωμένης γρενάντες καὶ μὲ ὅλας τῆς θκιπωμένες, ἀλλὰ καὶ πάλιν λαμπρῆς πέτρας, ποῦ ὁ Βοριᾶς σφωρίζει εἰς τὰ χαντάκια τῶν μονοπατιῶν.

Ἄλλὰ τὸ θέλει πιστὸν εἰς τοὺς φθίνοντας αὐθέντας του μὲ τὴν οἰκοστολήν των τὴν ξεθωριασμένην καὶ κουρασμένην τῶν μελαγχολικῶν μηνῶν. Δὲν ἐπιτρέπει προδοσίας καὶ ἐπιδείξεις μὲ πριγκηπικά καὶ χαϊδευτικά φορέματα τῆς ἀνοίξεως καὶ τῆς αὐγῆς. Καὶ ἂν καμμιά φορὰ ἐπιτρέπει τὸ χρῶμα τοῦ ῥόδου, τὸ κάμνει μὲ τὸν ὄρον τοῦ νὰ κερθῆ ἀπὸ τὰ ψυχρὰ χεῖλη καὶ τὸ χλωμὸν μέτωπον παρθένου πονεμένης, ποῦ κλαίει ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους.

Ἀπαγορεύει αὐστηρῶς τὰ χρώματα τοῦ θέρους, καὶ τῆς ζωηρᾶς νεότητος, τῆς ζωῆς τῆς χθεσινῆς καὶ πολὺ ἀγνῆς, τῆς ζωῆς καὶ τῆς υγιείας τῆς πολλῆς θαλερᾶς....

Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι εἶναι πάρεργον νὰ ἐνδιαφερώμεθα διὰ τὰ ἰδιότροπα σχήματα καὶ τὰ ἀνέκδοτα χρώματα: ἑνὸς ταπεινοῦ καὶ ἀχρήστου ἄνθους καὶ νὰ ἀψηφώμεν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ζητοῦν τὴν τελειοποίησιν του... εἰς τὸν ἀνοχόμον καὶ εἰς τὸν γεωπόνον τὸν ὀλίγον μακρικὸν ὀφείλομεν τὰ ὠ-

ραιότερα ἀνοχόμοιά μας, τὰ χορταρικά μας τὰ τόσον ποικίλα καὶ ἀφθονα καὶ νόστιμα καὶ τοὺς πλέον θαυμασίους μας καρπούς. Παρατήρησατε ἀφοῦ, ἐν σχέσει μὲ τὰ χρυσάνθεμα, τὰ ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα ἀνθῶν καὶ ὠρμάζουσι καὶ εἰς τὸν πλέον ἀσημον κήπον φρόνιμα καὶ τακτικά, παρατεταγμένα καὶ στήριγμένα εἰς ἰσχυρὰ στυλώματα. Πρὸ ἐνὸς αἰῶνος ἦσαν ἐντελῶς ἀγνωστὰ καὶ ὀφείλομεν τὴν σημερινὴν ἀπόλαυσιν μας εἰς τὰς ἀπειραριθμοὺς μικρολόγους προσπαθείας λεγεῶνος ὅλης μικροερευνητῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον στενοκεφάλων καὶ γελοίων. Διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀκριβοῦς τρόπου ἡ ἀνθρωπότης κατακτᾷ τὸν περισσότερον πλοῦτον της. Οὐδὲν εἶναι πάρεργον εἰς τὴν φύσιν καὶ ἀντρελλαινεται τις δι' ἐν φιλον, ἂν ῤην πεταλούδας, διὰ μίαν φωλίαν καὶ ἐν κογχύλιον, καὶ περιβάλλει τὸ πάθος του μέσθαι εἰς ἑν μικρὸν πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ὅμως περιλείπει μίαν μεγάλην ἀλήθειαν. Ἡ τροποποίησις ἐνὸς ἄνθους καὶ εἰς αὐτὴν εἶναι ἀσήμαντον, ἀλλὰ μὲ ὀλίγη σκέψιν γίνεται παμμέγιστον. Μήπως δι' αὐτοῦ δὲν ὑπερηδῶμεν νόμους τῆς φύσεως καὶ δὲν ὑπερβαίνομεν ὄρια πολὺ εὐκόλως ἀποδεδεγμένα ἰεπιβάλλοντες κατ' εὐθεῖαν τὴν ἐφήμερον θέλησιν μας πρὸς τὰς αἰωνίους δυνάμεις; Καὶ δὲν διδομεν οὕτω ἰδέαν μιᾶς παραδόξου δυνάμεως, σχεδὸν ὑπερφυσικῆς, ἀφοῦ οἰκαιοποιεῖται καὶ τροποποιεῖ τὸ ἔργον τῆς φύσεως; Καὶ ἂν καὶ εἶναι φρόνιμον νὰ προφυλάσσωμεν ἐαυτοὺς ἀπὸ φιλόδοξον ὄνειρον, δὲν ἡμποροῦμεν τάχα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ἐκκαθαρίσωμεν καὶ θὰ νικήσωμεν ἄλλους νόμους ὅχι ὀλιγώτερον ὑποχρεωτικούς, πλησιεστέρους εἰς τὴν ἰδίαν μας ζωὴν καὶ διαφοροτρόπως ἐνδιαφέροντας; Διότι ἐπὶ τέλους ὅλα ἀλληλοσυνδέονται καὶ ἀλληλοστηρίζονται καὶ ὑπακούουσιν εἰς παρομοίαν περίπτωσιν ἑσθῆτος ἀρχᾶς, ὅλα ἔχουν τὰς αὐτὰς ἀξιώσεις, ὅλα μετέχουν τῆς αὐτῆς ψυχῆς, τῆς αὐτῆς οὐσίας εἰς τὸ τρομερὸν καὶ θαυμάσιον αἶνιγμα. Καὶ ἡ μετριωτέρα νίκη ἢν κατάγομεν ἐπὶ ἐνὸς ἄνθους δύναται νὰ μας ἀποκαλύψῃ μίαν ἡμέραν μυστήρια ἀνευ ὀρίων.

Ἰδοῦ διατὶ ἀγαπῶ τὰ χρυσάνθεμα καὶ ἀκολουθῶ τὴν ἐξέλιξιν των μὲ ἀδελφικὴν περιέργειαν. Εἶναι μεταξὺ τῶν οἰκιακῶν φυτῶν, τὸ φυτὸν τὸ πλέον εὐπειθές, τὸ πλέον ἡμερον, καὶ τὸ πλέον προσηκτικὸν ἐξ ὅσων ἔχομεν ἀπαντήσει ἕως τὰρα. Φέρει ἄνθη, οὕτως εἶπεν ἀνθρώπινα, ἀφοῦ εἶναι ποτισμένα ἀπὸ τὴν σκέψιν καὶ τὴν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ἂν ὁ φυτικὸς κόσμος ἔχει νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ μίαν ἡμέραν ἔστω καὶ μίαν λέξιν ἀπὸ ἐκείνης ποῦ ἀναμένομεν ἴσως ἀπὸ τὰ ἄνθη αὐτὰ τῶν παλαιῶν τάφων θὰ μάθωμεν τὸ μυστικὸν τῆς ὑπάρξεως, ὅπως εἰς ἄλλο βασιλεῖον, ἴσως ἀπὸ τὸν σκύλλον τὸν σκεπτικὸν σχεδὸν φύλακα τῶν κατοικιῶν μας, θὰ ἀνακαλύψωμεν τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς τῶν κτηνῶν.

Κατὰ τὸν Maurice Maeterlinck

Ἡ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ

Εἰς τόπους ὅπου τὸ κράτος καὶ οἱ δῆμοι προσέρχονται ὑποχρεωτικῶς πᾶσαν δυστυχεῖαν ἀρωγοὶ καὶ ὅπου νοσοκομεῖα, τυφλοκομεῖα, πτωχοκομεῖα καὶ ὀρφανοτροφεῖα συντηροῦνται παρὰ τοῦ κράτους καὶ τοῦ δήμου, αἱ γυναῖκες ἔχουν πολ-

λάς καὶ ποικίλας θέσεις, δι' ὧν ἐξασφαλίζουν ἐντίμως καὶ ἀξιοπρεπῶς τὸν ἄρτον των.

Εἰς τὴν πόλιν τῶν Παρισίων ἀφῆκε σημαντικὸς ἀριθμὸς γυναικῶν ἀσχολεῖται εἰς τὴν νοσηλείαν καὶ περίθαλψιν ἢ ὀρφανῶν παιδιῶν ἢ γερόντων. Αἱ γυναῖκες αὐταὶ θεωροῦνται ὡς δημόσιαι ὑπάλληλοι, εἶναι ἰσόδιοι καὶ μετὰ ὑπηρεσίαν δέκα ὀκτὼ ἔτων γίνονται συνταξιούχοι.

Πλὴν τούτων ἑκατὸν πενήντα γυναῖκες εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κατ' οἶκον προσφερομένης συνδρομῆς δημοτικῆς ἢ κυβερνητικῆς. Δικαιροῦνται εἰς τέσσαρας κατηγορίας ὡς ἐξῆς: Ἰὸν Αἰ ἐπόπτριαι. 2ον Αἰ κυρίαί ἐπισκέπτριαι. 3ον Αἰ κυρίαί ἀντιπρόσωποι καὶ 4ον Αἰ ὑπάλληλοι.

Οἱ δὶ πρώτοι αὐταὶ ὑπηρεταὶ ἀπαιτοῦν μὸρρωσιν, ἀνατροφήν καὶ ἐκπαίδευσιν, ἀνωτέραν ἐκείνης, ἣτις ἀπαιτεῖται διὰ τὰς νοσοκόμους. Διὰ τοῦτο εἰς τὰς θέσεις αὐτὰς διορίζονται χῆραι ἀξιωματικῶν, ὑπαλλήλων τοῦ κράτους ἢ τῶν δήμων. Δυστυχεῖς αὐταὶ αἱ ἰδιαὶ αἰσθάνονται καὶ συμπονοῦν διὰ τὰς δυστυχῆς ἐκείνων, πρὸς τοὺς ὁποίους τὸ κράτος ἢ οἱ δῆμοι ἔρχονται ἀρωγοί.

Διὰ νὰ δύναται νὰ καταλάβῃ τοιαύτην θέσιν μία κυρία ὀφείλει πρωτίτως νὰ ἔχῃ δίπλωμα νοσοκόμου, νὰ εἶναι ἡλικίας ὄχι κατωτέρας τῶν 25 ἐτῶν, ἀλλ' οὔτε ἀνωτέρας τῶν 45 καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ ἀκριβοστάτως μαθήματα ἢ εἰς τὴν Salpêtrière ἢ εἰς ἐν τῶν μεγαλύτερων νοσοκομείων τῶν Παρισίων.

Τὰ ἀκραματικά μαθήματα δίδονται τὸ ἑσπέρας ἀπὸ τὰς 7—9 παρὰ εἰδικῶν ἱατρῶν τὸ τῆς φαρμακολογίας παρὰ εἰδικῶ ἐπίσης καθηγητοῦ. Τὰ διδασκόμενα μαθήματα εἶναι: ὑγιεινή, φυσιολογία, ἀνατομία, μαθειωτική, φαρμακολογία, διαχείρησις καὶ διπλογραφία.

Κάθε τμήμα τῶν Παρισίων ἔχει ἀνὰ τριάντα ὀκτὼ ἐποπτρίας καὶ ἐπισκεπτρίας κυρίας, διηρημένας εἰς τέσσαρας τάξεις. Ἡ ἀμοιβὴ ἀρχεται ἀπὸ 150 φρ. τὸν μῆνα καὶ προχωρεῖ ἕως 200 διὰ τὰς ἐπισκεπτρίας τῆς α' τάξεως. Πλὴν τούτου ἔχουν καὶ κατοικίαν δωρεάν. Ἐξαρτῶνται δὲ ἀπασαί παρὰ τοῦ Δημάρχου, τοῦ διευθύντος τὸ γραφεῖον τῆς Φιλανθρωπίας ἐκάστου τμήματος.

Ἡ δημοσία καὶ δημοτικὴ συνδρομὴ παρέχεται ὡς ἐξῆς: Α' εἰς ἕκαστον τμήμα τῆς πόλεως ὑπάρχει ἑν γραφεῖον, μὲ αἰθούσας δι' ἀσθενεῖς καὶ μὲ φαρμακεῖον. Ὅλοι οἱ δυστυχεῖς πάσχοντες προσέρχονται εἰς τὰ γραφεῖα ταῦτα, ἐνθα 2—3 ἱατροὶ ἀπὸ τῆς 9—12 καὶ ἀπὸ τῆς 2—5 ἐξετάζουσι τοὺς πάσχοντας καὶ ἐκδίδουν συνταγὰς, ἐκτελουμένης ἀμέσως παρὰ τῶν προσηρητημένων εἰς τὰ γραφεῖα φαρμακοποιῶν καὶ βοηθῶν. Τὴν ἐποπτείαν τῶν αἰθουσῶν, τὰς ἱματιοθήκας καὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἐν γένει ἀναλαμβάνουσι γυναῖκες. αἱ ὁποῖαι χορηγοῦν καὶ ἐνδύματα καθαρὰ καὶ κλινοσκεπάσματα καὶ δόσιν κρέατος ψητοῦ, ζωμοῦ καὶ γάλακτος, ἀφοῦ ὁ παρουσιαζόμενος ἀσθενὴς δώσῃ τὴν διεύθυνσιν του καὶ αἱ ἐπόπτριαι κυρίαί τὸν ἐπισκεφθοῦν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ πεισθοῦν περὶ τῆς πραγματικῆς ἐνδείας του.

Αἱ κυρίαί ἐπισκέπτριαι ἔχουν καθῆκον νὰ ἐπισκέπτωνται κατ' οἶκον τοὺς πάσχοντας, τοὺς μὴ δυναμένους νὰ προσέρ-

χωνται εις τα φιλανθρωπικα γραφεία, τους οποίους είναι επιφορτισμένοι ειδικοί ιατροί των τμημάτων να επισκέπτανται εσθως ως κληθοῦν. Ο ιατρός σημειώνει εις επίσημους σημειωματάρια τας ανάγκες του ασθενούς του, ή κυρίως επισκέπτρια είναι υπαχρεωμένη εντός της ημέρας να αποστείλῃ πλὴν τῶν φαρμάκων και πάντα τὰ ἀναγκασιότατα, δηλ. τροφήν, σκεπάσματα και ἐνδύματα. Τὰ τελευταία ταῦτα μετὰ τὴν ἀνέρρωσιν τοῦ πάσχοντος παρακληθῆναι ή επισκέπτρια κυρία, και μετὰ ἐιδικὴν ἀπολύμνωσιν ἀποστέλλει εις τὴν γενικὴν ἀποθήκην τοῦ τμήματος.

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Οἱ δύο ιατροὶ ἐξηκολούθουν ἄποστολὰς χειροῦς ἐπιδόσεις τῶν τραυματίων, ὅταν εἰς λογικὴν νοσοκόμῳ εἰσῆλθεν ἐσπευσμένως εις τὴν σκηνὴν. Δικταγὴ νὰ σταλοῦν ἀμέσως ὅλοι οἱ τραυματῆαι εἰς Λάρισσαν, κύριε ἐπίατρε, εἶπε φέρων τὸ χεῖρ ἐπὶ τὴν πηλίκιον και χειρῶν στρατιωτικῶς τὸν γέροντα ἰατρόν.

— Πῶτος διατάσσεται; ἤρτησεν ὁ γέρον ἰατρός.

— Τὸ Ἀρχηγέτον, ἀπήντησεν ὁ ἐπιλοχίας νοσοκόμος μετὰ τὸ χεῖρ πάντοτε εις στρατιωτικὴν χειροεπιστάτην.

Οἱ τραυματῆαι, τοὺς ὁποίους δὲν εἶχαν λάθει καιρὸν νὰ ἐξετάσουν οἱ ιατροὶ ὡρίσασαν ἀμέσως και ἐβλεπαν μετὰ κἀποιοὶ ἀπορίαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

Ὁ ἐπίατρε ἔρριψεν ἕνα βλέμμα γύρω του, ὡς νὰ ἐζητεῖ μετὰ τὸ βλέμμα αὐτὸ νὰ πεισθῇ, ὅτι οἱ μὴ ἐπιθεθέντες τραυματῆαι θὰ εἶχαν καιρὸν νὰ περιμένουν, εἰως ὅτου φθάσουν εἰς Λάρισσαν.—Κύριε ἐπίατρε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐπιλοχίας νοσοκόμος.

Ἀρκεῖ, εἶπε, κατηφῆς και θυμωμένος ὁ ἐπίατρε. Ὑπόψατε τὰ ἐργαλεῖα και προσπαθήσατε νὰ μεταφέρετε τοὺς τραυματῆας εἰς τὰ ἀμάξια.

Κύριε ἐπίατρε, τὰ ἀμάξια διὰ τοὺς τραυματῆας εἶναι μόνον τρία και δὲν χωροῦν οὔτε οἱ μισοί.

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴν φωνὴν του, ὅταν ὁ νέος ἰατρός ἐπλησίασε. Κύριε ἐπίατρε, νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν προχειρῶς ποῖοι θὰ ἀνθῆξουν νὰ μεταβῶν εἰς Λάρισσαν χωρὶς νὰ ἐπιθεθῶν και ποῖοι ὄχι και αὐτοὺς νὰ ἐπιθεσώμεν ἀμέσως.

Πρὶν ἢ ὁ προϊστάμενος ἀπαντήσῃ εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ ὑπιστάμενου του εἰσῆλθεν εἰς ἀγγελικῶς φέρων εἰς μέγαν φάκελλον ἐνσφραγιστον τὴν δικταγὴν τοῦ εἰς Λάρισσαν μετὰ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου ἑδρῶντος ἀρχιάτρου τοῦ στρατοῦ.

Πρέπει νὰ φύγουν ἀμέσως, εἶπεν ὁ ἐπίατρε, ἀφοῦ ἀπεσφράγιστε και ἀνέγνωτε τὸ ἐσωκλειστον ἐγγράφον.

Ἄλλῃ, κύριε ἐπίατρε, εἶπεν ὁ νέος ἰατρός, δεκνύων τὸν ὄχρον ἀνθυπολοχαγὸν Τρίμιν.

Δὲν ἔχω νὰ λαμβάνω δικταγὰς ἀπὸ ὑπιστάμενους, ἀλλ' ἀπὸ προϊσταμένων, ἀπήντησεν ὁ γέρον ἰατρός μετὰ ἕρος σκεπτικῶν. Ἐπιβλέψατε ὅπως κῦτοι οἱ τρεῖς τοποθετηθῶν καλά εἰς τὰ φορεία, ὅπως δεκνύων τοὺς τρεῖς οἱ ὅποιοι ἔσαν ἐξηλωμένοι ἀλλῃ ἐπάνω εἰς τὰ χειρουργικὰ τραπέζια.

Μετὰ τὴν δικταγὴν αὐτὴν ὁ ἐπίατρε, κουρασμένος και ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὴν πολὺν ἔργασίαν και ἀπὸ τὴν ἀσφυκτικὴν ἀτμοσφαιρῶν τῆς σκηνῆς ἔσπευσε νὰ ἐξελθῃ. Ἄλλὰ πρὸ τῆς θύρας ἀκριβῶς εὑρέθη ἀντιμέτωπος μετὰ δύο νέους κυρίως ἐνδύμενους πολιτικά, ἕκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἑαυτὸς, κοκκινωπὸς, ζωρὸς και εὐθυμὸς ἐφαίνετο ζένος. Ὁ ἄλλος νέος ἐπίσης μελαγχροινὸς και πολὺ ἰσχνὸς μετὰ δύο μαύρα προσεκτικὰ μάτια, μετὰ κατατομὴν Ἑλληνικὴν, μετὰ κἄτι τὸ προῶρως κουρασμένον τοῦ ἔτεινε δύο ἐπισκεπτήρια.

Ὁ ἐπίατρε εὐθὺς ὡς ἔρριψεν ἕν βλέμμα εἰς τὰ ἐπισκεπτήρια ἐξάρωσε τὰ φρύδια του, ἐξερρόθησε και κἀκὼς κρούτων τὴν θυμωμένην του, εἶπε μετὰ ἕρος τὸ ὅποῖον, μῆτην προσέπαθει νὰ κἀταστήσῃ εὐπροσήγορον. Φίλοι μου ἔρχεσθε πρὸς τὸν ἰατρόν. Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἔλαβον δικταγὴν νὰ μεταφέρω ἀμέσως ὅλους μᾶς τὰς τραυματῆας εἰς Λάρισσαν. ὑπόψαι, ἀλλὰ δὲν μῶν ἐπιτρέπεται νὰ χάσω οὔτε λεπτόν.

Κύριε ἐπίατρε, ἀπήντησεν ὁ μελαγχροινὸς νέος, ὁ κύριος ἐδῶ εἶναι ἰατρός ἀντάποκριτῆς τῶν μεγαλύτερων Ἀγγλικῶν και Ἀμερικανικῶν φύλλων. Θέλει νὰ φωτογραφῆσῃ τὸ πρόχειρον νοσοκομείον σας. Εἰς ἀντάλλαγμα σας προσφέρει ὅσας θέσετε θέλετε διὰ τοὺς τραυματῆας σας εἰς τὰ φηρητὰ νοσοκομεία Δούαλ-Μεμιδῶφ, τὰ ὁποῖα ἔφθασαν τὴν στιγμήν αὐτὴν.

Ὁ ἐπίατρε ἐστῆθη διὰ μίαν στιγμήν, ὡς ἀνθρωπὸς ὁ ὁποῖος δὲν ἤξεύρει τί νὰ κἀμῆ. Οἱ πλησίον τῆς θύρας πληγωμένοι, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν νὰ μουρμουρίζουν και νὰ ἀγοριοβλέπουν τὸν ἰατρόν, ὅταν ἐξήρχεται, ἤρχισαν νὰ φωνάζουν Νὰ μᾶς φωτογραφῆσουν, ἀποῦ ὕστερα ὁ μᾶς πάρουν εἰς τὰ φορεία τῶν.

Σιωπὴ! Δέξα πέντε ἡμερῶν φυλάκισιν! ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ὁ γέρον ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἀντελαμβάνετο ὅτι ἡ πειθαρχία ἀπέβαινε λέξις κενὴ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν.

Ὁ μελαγχροινὸς κύριος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἕλλην δημοσιογράφος ἐπέμνε Κύριε ἐπίατρε ὅπως δῆπote και ἂν δὲν ἐπιτρέπετε τὴν φωτογράφισιν ὁ κύριος προσφέρεται νὰ προσλάβῃ ὅσους τραυματῆας θελήσατε νὰ τοῦ δῶσῃτε διὰ τὰς μεταφέρειν, εἰς Λάρισσαν. Τὰ φηρητὰ νοσοκομεία τῶν εἶναι πρώτης τάξεως, ἐφωδιτισμένα μετὰ πλοῦτον και ἀνάπτυσιν, τὴν ὁποῖαν οὔτε ἐφηντάθη ἡ ρωσικὴ ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία τοῦ στρατοῦ μᾶς.

Εὐχαριστῶ; εὐχαριστῶ, δέξιμι. Ἀλλὰ μὴν τὸν ἀφήσητε νὰ εἰσέλθῃ ὁ εὐρὴ πολλὰ νὰ μᾶς κἀτακρίνη, εἶπεν ὁ γέρον ἰατρός χωρὶς διόλου θυμὸν τώρα και ὡς ἀνθρωπὸς ἐντελῶς ἐφωτισμένος.

Ὁ νέος ἦν νῆσεν ἀμέσως, και εἰς μετρίαν Ἀγγλικὴν γλῶσσον ἐξήγησεν ἀπομυκτηριζόμενος ἐντελῶς τῆς σκηνῆς πρὸς τὸν ζένον, ὅτι ὁ κ. ἐπίατρε ἦτο εὐγνώμων διὰ τὴν προσφορὰν του τὴν ὁποῖαν ἐδέχετο. Ἀλλ' ὅτι τοῦ ἦτο φηρῶς ἀπηγορευμένον νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν φωτογράφισιν, εἰς στιγμήν μάλιστα, καθ' ἣν ἐλάμβανε δικταγὴν νὰ λύσῃ τὴν σκηνὴν τοῦ χειρουργεῖου και νὰ στείλῃ ἀμέσως ὅλους τοὺς τραυματῆας εἰς Λάρισσαν.

Και ἐνῶ οἱ δύο ἐπισκέπτηαι ἀπομακρύνοντο ὁ ἐπίατρε ἐπληρώθη εἰς τὴν σκηνὴν. Πικρὰ εἶπεν ὁ εὐρὴ ὅτι εἶχεν ὅλοι θεσει, εἰς τὰ φορεία και ὅτι μεταφρόνησε μετὰ ἡτυχεῖν και ἀ-

νάψουσιν εἰς τὴν Λάρισσαν. Σας παρακαλῶ ὅσοι ὄσοι εἰσέλθετε εἰς τὰ φορεία τῶν ζένων νὰ φερότε καλά, μετὰ εὐγένειαν, νὰ δεῖσετε ἐπιθεσώμενοι εἰσθε εὐγενεῖς.

—Μάλιστα, μάλιστα, ἐφωδισῶν ὅσοι οἱ τραυματῆαι. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σταματήσητε τὸ αἶμα, εἰς ὅσους ἔχουν αἰμορραγίαν, εἶπεν ὁ νέος ἀγένης, ὁ ὁποῖος ἐσφιγγε μετὰ τὸ ἀδελφὸν χεῖρ του και ἐπέθεσε μίαν μικρὰν πηλῆγην, ἡ ὁποῖα αἱμάτων διακῶς ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν του βραχίονα.

— Ὅθ' εἴλωμεν μαζί σας και ἡμεῖς και ὅθ' δώσωμεν τοὺς μὴ ἐπιθεθέντας εἰς τὰ ζένια φορεία. Τὸ κᾶθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἔχει και ἀνὰ ἕνα ἰατρόν.

Ἐνῶ ὁ ἐπίατρε ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῇ ὅσοι οἱ νοσοκόμοι εἶχαν τῆσθαι εἰς ἐνεργεῖαν. Ἐντὸς ὀλίγης ὥρας χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, λεκάναι, ἄλλα, ἔλασαν συλλεχθῆ και τοποθετηθῆ εἰς σάκκους. Ταυτοχρόνως ἤκουστο ἦρεμος και ἀπαλὸς ὁ ἦχος τῶν τροχῶν τῶν ἀμαξῶν τῶν πολιτικῶν νοσοκομείων Μεμιδῶφ-Δούαλ, τὰ ὁποῖα ἐστάθμευσαν πρὸ τῆς σκηνῆς.

Ἦλθαν, ἐφθασαν, ἤρχισαν νὰ φωνάζουν οἱ πληγωμένοι, και ὄσοι ἤμπορευσαν νὰ βαδίζουν, ἤρχισαν νὰ διευθυνοῦνται πρὸς τὴν ἐξοδὸν τῆς σκηνῆς. Πρῶτον οἱ βαρῆς τραυματισμένοι, εἶπεν ὁ ὑπίατρε, διευθυνοῦμενος πρὸς τὸ τραπέζι ὅπου ἦτο ἐξαπλωμένος ὁ λοχαγός.

Ὅθ' δώσωμεν τὸν λοχαγὸν εἰς τοὺς ζένους; εἶπεν ὁ ἐπίατρε στενοχωρημένος.

Ἐὰν θέλετε, εἶπεν ὁ ὑπίατρε νὰ εἴη πραγματικὴν περιποίησιν ἀπὸ γυναῖκας, ὡς τὸν δώσωμεν.

Γυναῖκες! ἔχουν και γυναῖκες, εἶπεν εἰς τὸν πλαινὸν του εἰς στρατιωτῆς πληγωμένος, τοῦ ὁποῖου τὰ μάτια ἔλαψαν ἀπὸ χαρᾶν. Ὅθ' εἴνε ἑκεῖνες οἱ Ἑγγλεζοπούλες, κείναι τὰ ἀφρογάλατα, ἡ νεράιδες, ποῦταν ἔστη Λάρισα, ὡς νὰ παρῶσαμεν ἀπὸ κεί. Καὶ ἀκράτητος ὁ νεκρὸς ὀπλίτης διευθύνοτο πρὸς τὴν θύραν. Ἀλλὰ διὰ μῆκος ἐσταμάτησε. Τέσσαρες νοσοκόμοι εἶχαν ἰσχυρῶς τὸν πρὸ ὀλίγου ἀκρωτηριασθέντα στρατιωτὴν ἐπάνω εἰς τὸ φορεῖον και ἀδαεῖς εἰς τὸ νὰ φέρουν τοιαῦτα φορτία, μετὰ μίαν πολὺ ἀπότομον κινήσιν τῶν, τὸσον πόνον ἐπροξένησαν εἰς τὸν δυστυχῆ πληγωμένον, ὡς νὰ ἠδυνήθη νὰ κοστήσῃ ἕνα βαρὺν στόνον μεγάλης ἀδύνης.

Ὅσοι τότε ὡς ὁ πόνος του νὰ εἶχεν ἀπνηγῆσῃ ἕνα ἰδικὸν των πόνον, ὡς ἡ κραυγὴ του, νὰ εἶχε κραδῶν τὰ ἰδικὰ των αἰσθητικὰ νεῦρα, ὡς ἡ πληγὴ του ἡ ἀκρωτηριασθῆ πάλιν νὰ ἔχυνε τὸ ἰδικὸν των αἶμα, ἐσταμάτησαν, ἐγλώμικαν ἔφεραν τὸ χεῖρ εἰς τὸ πληγωμένον τοῦ σώματός των μέρος και ἔπειτα εἰς τὸ πηλίκιον, ἀπκράλληκτα ὡς νὰ ἐχαιρέτων παρελαύνοντα ἕνα συνάδελφον των νεκρῶν.

ΝΕΟΙ ΣΥΡΜΟΙ

Ὅλος ὁ κόσμος ἐπέστρεφεν ἤδη εἰς τὰς πόλεις και εἰς τὴν χαιμερινὴν διασκεδάσειν ἤρχισαν πλέον. Τὰ ὀκτάρια και αἰ ἐσπερίδες ἤρχισαν, αἱ νέαι χαιμερινὰ τουαλέται και τὰ ὠραῖα καπέλλα ἔλασαν τὴν ἐμφάνησιν των.

Τὸν χειμῶνα τοῦτον οὔτε εἰς τὰ δημοτικὰ κέντρα, οὔτε εἰς τὰς φιλικὰς οἰκίας, κατὰ τὴν ἡμέραν ὅπου δέχονται, δὲν

φοροῦν ὄπως τὸν περασμένον χειμῶνα, τὸ φορεμα *tailleur* τὸ ὅποῖον παρ' ὀλίγον νὰ γίνη διὰ τὰς κυρίας, τὴν ἡμέραν ὅτι εἶνε τὸ φράκο διὰ τοὺς κυρίους, τὸ βράδυ.

Αἱ τουαλέται δὲ ἐπισκέψεις και ἐν γένει διὰ τὸ ἀπογευμα εἶνε φέτος ἀπὸ τῶν ἀνοικτοῦ χρώματος, γαρνιρισμένη μετὰ μαύρα βελουδα ἢ σκοθρὲς γούνες, και ὠραῖες ταντέλλες. Ἡ τσόχα και τὸ βελουδο (*rappe*) εἶνε πᾶρα πολὺ τῆς μόδας. Αἱ νέαι κυρία ἀφίνουν τὰ μεταξωτὰ και τὰ ἀτλάκια διὰ τὰς μαλλον ἠλικιωμένας κυρίας. Τὰ γουναρικά ἂν και τὰ φοροῦν πολὺ, ἐν τούτοις δὲν τὰ μεταχειρίζονται τόσον διὰ γαρνιτούρες, ὅπως τὸ παρελθὸν ἔτος. φοροῦν δὲ κληρομολογῶν ἢ μπουστους ἀπὸ γούνα, ἀλλὰ δὲν τὰ γαρνιροῦν μετὰ λουρίδες ὅπως πέρυσιν. ἐπίσης φοροῦν καπέλλα ὅσοι γούνα και ἰδίως ἀπὸ *pelit gris*, τὸ ὅποῖον εἶνε πᾶρα πολὺ τῆς μόδας, γαρνιρισμένα ἢ μετὰ ἀνθη ἀπὸ βελουδο ἢ μετὰ ἕνα μεγάλο *chou* ἐπίσης ἀπὸ βελουδο ζωφροῦ χρώματος.

Φαίνεται ὅτι οἱ συρμοὶ τοῦ 1830 ἔχουν ἐπηρεάσει τῆς μόδας και τὰ σχήματα τοῦ χειμῶνος τοῦτον. Ἐχομεν ἀνάγκην ἀλλαγῆς, αὐτὸ εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ τὸ νὰ εὖρη τις νέον, τὸ ὅποῖον νὰ μὴν εἶνε παλαιὸν νέον δὲν εἶνε πολὺ εὐκῶλον. Ἐπειτα ὑπάρχει τὸ νέον ἀπολύτως ἢ ὄχι; Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν δημιουργοῦμεν τίποτε, ὅσα ἔχουν γίνεαι και ἐρχῶμεθα πολὺ ἀργά, και ἐνῶ γυρίζομεν ἀδιακόπως εἰς τὸν αὐτὸν κύκλον νομίζομεν ὅτι προχωροῦμεν.

Ἡ ἰδέα αὕτη μᾶς ἀρκεῖ και δὲν εἰμεθα βέβαια ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ 1830. Ἡ δούκισσα τοῦ Mounfrignause δὲν ἐφώρεσε βέβαια κορσέδες ἴσους (*corsets droits*) και βεβαίως αὐτὸ εἶνε νέον.

ἴσως τὸ μόνον ὠραῖον, τὸ ὅποῖον πρέπει νὰ κρατήσωμεν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶνε οἱ ἀνοικτοὶ λαίμοι και τὰ ντεκολτέ φορέματα, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσον ὠραῖα διὰ τὰς νέας και ὠραῖας γυναῖκας, ἀλλὰ πάντοτε πρέπει νὰ προφυλαττώμεθα ἀπὸ τὰς ὑπερβολὰς και τὸ γελοῖον.

Βιάζομαι νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἐπισκέψεων τοῦ ὅποῖου δὲν ἐξήντησα ἀκόμη και τὸ ὅποῖον βεβαίως ἐνδιαφέρει πολὺ τὰς ἀναγνώστριάς μου. Καὶ πρῶτον πολλὰ ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίζουν ἂν πρέπει νὰ εἰσέρχωνται εἰς ἕνα σαλόνι μετὰ τὸ ἐπικνωφόριον των ἢ ὄχι. Ἀπαντῶ: ὄχι. Γενικῶς δὲν εἰσέρχονται μετὰ ἐπικνωφόρικα και ἡ μόδα αὕτη ἐξηγεῖται εὐκόλως: Εἶνε ἡ ζέστη τῶν δωμάτων ὅπου δέχονται και ἡ ἐπιθυμία νὰ φανοῦν αἱ ὠραῖαι τουαλέται των ἐπισκέψεων δὲν εἰσέρχονται λοιπὸν εἰς τὸ σαλόνι μετὰ ἐπικνωφόρι, τὸ μόνον ὅπου κρατοῦν εἶνε ἡ γούνα, ἢ μεταξωτῶν ἢ πτερωτῶν, κραδάτα. Διὰ τὰς οἰκοδεσποῖνας τὰ πάντα ἔχουν ἀλλάξει. Δὲν φοροῦν πλέον ὅταν δέχωνται, τὸ φορεμα τοῦ περιπάτου ὅπως ἀλλοτε. Ὑπάρχει ἰδιαίτερον φορεμα ὑποδυχῆς, τὸ ὅποῖον δὲν εἶναι τόσον πολυτελές ὅπως τὰ φορέματα διὰ δεικνῶν, οὔτε τόσον ἀπλοῦς, ὡς τὰ φορέματα τοῦ περιπάτου. Τὸ σχῆμα *Empire*, εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἔχει τὴν προτίμησιν.

Αἱ ζακῆται ὅταν δέχωνται εἰς τὸ σπίτι των ἢ ὅταν παραίνομεν εἰς μικρὰς συναναστροφὰς, εἶνε πολὺ ὠραῖον νὰ φοροῦν εἰς τὰ μαλλία των ἕνα φιδῆλο ἀπὸ μαῦρο βελουδο, εἶνε ἕνα μικρὸν τίποτε τὸ ὅποῖον ὁμοῦς μετὰ τὴν ἀντίθεσιν τῶν δύο χρωμάτων τοῦ χρυσοῦ τῶν μαλλίων και τοῦ σκοτεινοῦ

του βελούδου, γάμει καλήν ἐντυπώσιν καὶ πηγαίνει πολύ. Καὶ ἀφοῦ ὁμιλοῦμεν δι' ἐπισκέψεις, ἃς εἰπόμεν καὶ δύο λέξεις διὰ τὰς προσπάθειαις ὅπου καταβάλλουν πολλὰ ὀικονομοῦναι, διὰ νὰ νεωτέρουσιν καὶ ἱεῖς τὰ διάφορα πράγματα ὅπου θὰ προσφέρουν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας των. Ἐκτός λοιπὸν τοῦ τζαιόφ καὶ τῆς σοκολάτας, προσφέρουν φρέσφερουν σπανίους καρπούς σπάνια κρασιά, μπουμπόνια διάφορα, τὰ ὅποια ὅμως δὲν εἶνε πράγματα πολὺ νέα καὶ δι' αὐτὸ πολλὰ κυρία εἰς τὰ διάφορα πράγματα ὅπου συνοδεύουν τὸ τσάι, θέλουν νὰ προσθέσουν καὶ τῆς τιγανιτὲς πατάτες! Ἡ ἰδέα βεβαίως εἶνε περιεργος καὶ ἃς ἰδῶμεν ἀνθὰ ἐπικρατήσῃ.

Νεωτερίζουσα

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ

Πλατεῖα Βανδώμας—Ἐμπρὸς εἰς ἕνα μέγαν στεκεται ἕνα ὄρατο αὐτοκίνητο με θερμοστήν με στολή, μιὰ πολὺ ὄρατα κυρία κατεβαίνει. Μιὰ ἄλλη ὅπου περνοῦσε τὴν κυττάζει καλά, καλὰ καὶ τρέχει πρὸς αὐτήν.

Λουίζα.—Ἐβ!

Ἐβ.—Λουίζα!

Λουίζα.—Σὺ.

Ἐβ.—Καὶ σὺ! ἡ φιλενάδῃ μου τοῦ σχολείου! Ποῦ σὲ εἶχα χάσει καὶ σ' ἐβρίσκω τώρα, πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη γιὰ αὐτό. Παντρευμένη;

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΑΙ ΔΥΩ ΣΥΜΑΘΗΤΡΙΑΙ

Ἐφηβοὶ τὴν ἡλικίαν καὶ αἱ δύο, τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος, ἀλλὰ διάφοροι τὴν μορφήν, μιαν πρῶταν συνητήθησαν ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν ἀλλήν τοῦ σχολείου. Ἡ μία τούτων ἀπὸ τεσσάρων χρόνων μαθήτρια τακτικῆ ἐν αὐτῷ ἔχαιρεται τὴν νεοελλοῦσαν μετὰ φαιδρῶν μειδιάματα, τὸν ἑποὶν χαριετισμέν τῆς ἀναπέδωκε καὶ ἡ ἄλλη εὐνεως. Ἐγνωρίσθησαν ἕκ του πλησίον, διότι ἡ νέα μαθήτρια κατατάχθη εἰς τὴν τάξιν ὅπου εὕρισκετο ἡ χαριετῆσασα πρώτη συνέδεσαν σχέσεις καὶ ἤρχισαν νὰ συνεργάζωνται. Ὅσημέραι ἡ γνωριμία των ἐγένετο στενωτέρα καὶ ὠφέλιμος διὰ τὴν νέαν μαθήτριάσαν πολὺ, ἀφ' ἐνός μὲν διότι ἐμάθασαν τὰς σχολικὰς συνηθείαις, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἐβουήθητο ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν διὰ τὰ μαθήματα. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ διηγούνται καὶ τὰ οἰκονομικὰ των. Ἀλλ' ἐποία διαφορά!

Εἰς τὴν σχολὴν ἦσαν εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, ἐκάθητο εἰς τὰ αὐτὰ ἐδῶλια, ἔχι ὅμως καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἐκεῖ αἱ θέσεις των ἦσαν ὅπως διάφοροι. Μέχρι τῆς ὥρας ὅπου ἤρχισαν αἱ ἀμοιβαίαι ἐκμυστηρεῦσαι, οὐδεμίαν τούτων εἶχεν ὑποκτενθῆ ὅτι τὸσον μεγάλη ἀπόστασις τὰς ἐχώριζεν. Ἡ Ἀγάθη, ἡ ἀρχαιοτέρα ἦτο μὲν ἀπλούστατα ἐνδεδυμένη, ἀλλὰ καθαρὰ καὶ περιποιημένη. Τὰ βιβλία τῆς καὶ τετράδια καθαρὰ ἐπίσης καὶ εἰς καλὴν κατάστασιν, καὶ τὸ σπουδαιότερον πάντων γλυκεῖα, καιρὰ, ποτὲ δὲν ἐφαίνετο δυσηραστῆμένη ἢ κατεγρομένη ὑπὸ θυμοῦ, πράγμα, τὸ ὅποῖον ἡ Κλεοπάτρα, ἡ νέα μαθήτρια εὐείρωσι ἀποτελέσασα καὶ ἀπέδειξεν ἀνέτου καὶ εὐτυχημένης ζωῆς. Ὅταν ἤκουσεν ὅτι ἡ Ἀγάθη εἶχε μείνει ὀρφανὴ πολὺ μικρὰ, οἱ ἀνετράφη ἀπὸ τὴν χήραν μητέρα τῆς διὰ τῆς ἀκόνης αὐτῆς ἐργασίας, ἐργαζομένης ὡς ραπτῆρας εἰς πολλὰς οἰκογενεῖαι ἐπὶ ἡμφομισθίῃ, ἡ εἰς τὰς ἐσπέραις τοῦ οἴκου, ὅπως κατασκευάζει γλυκίσματα καὶ ὅτι μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης οὐδένα ἄλλον πόρον εἶχον, ἡ Κλεοπάτρα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν τῆς μὲ ἀπορίαν καὶ εἶπεν: Ἀλλὰ τότε πῶς εἶνε δυνατόν με τοιαύτην κοινωνικὴν θέσιν καὶ μέσα νὰ φαίνεσαι πάντοτε εὐχαριστημένη, νὰ ἔχῃς τὰ ῥόδινα αὐτὰ χρώματα, νὰ εἶσαι εἰς εὐθυμίαν ἀδιάκοπον, καὶ ὅταν ἀκόμη ἀπαντῶμεν δυσκολίας εἰς τὰ

—Λουίζα.—Ναὶ καὶ σὺ;
Ἐβ.—Ναὶ, με ποῖον σὺ;
Λουίζα.—Μὲ τὸν Πάυλο Διδούργ, δικηγόρον.
Ἐβ.—Ἐγὼ, με τὸν πρίγκηπα Καροπόφ.
Λουίζα.—Πρίγκηπισσά! Ἡσούνα καμωμένη νὰ γίνης.
Ἐβ.—Νομίζω. Ὁ δικηγόρος σου, τρέχει.
Λουίζα.—Ὁκαυθαλισθεῖσας.—Αὐτὸς! Θεὸς μου! δὲν πιστεύω νὰ τὸ ἐπιθυμῆς.
Ἐβ.—Ἀλλὰ βέβαια, ὁ πρίγκηψ τρέχει.
Λουίζα.—Ὡ! καὶ τὸν ἀφίνεις...
Ἐβ.—Ὁχι βέβαια, τρέχω μαζί του.
Λουίζα.—Τρέ...
Ἐβ.—γελῶσα δυνατὰ.—Κουτή. Τρέχει φοβερὰ με αὐτοκίνητον.
Λουίζα.—Ἄ ἔτσι...
Ἐβ.—Δὲν ξέρεις λοιπὸν τίποτε, δὲν διαβάσεις λοιπὸν τὸν Verah; ὁ πρίγκηψ εἶνε ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τρέχουν ἀπὸ γοστο ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν κίνησι, ὄχι γιὰ χρήματα. Ἐκέρδησε εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τὸ Παρίσι εἰς Βουδαπέστη πρὸ δέκα ὀκτὼ μηνῶν. Ἡσούνα ἐπὶ τὴν Βουδαπέστη δταν ἐφθασε πρῶτος κατασκον.σμένος καὶ καταϊδρομένος. Ἐγὼ τοῦ ἐδῶκα τὸ μετάλλιον τῆς τιμῆς.
Ἀκεῖ ἀγαπήθημεν καὶ μετὰ ἕνα μῆνα ὑσανδρεῦθημεν.
Λουίζα.—Ὁραία,
Ἐβ.—Ἐχει τὰ ρεκὸρ εἰς τὸν δρόμον, τρέχει 500 μέτρα, μάντευσε εἰς πόσῃ ὥραν;

μαθήματα καὶ στενωχωρούμεθα σχεδὸν ὅλοι, σὺ μόνῃ μένης ἀπαθής;

Δὲν ἤξεύρω κἀν τί θέλεις νὰ εἶπης, ἐπήνητησεν ἡ Ἀγάθη ποίαν σχέσιν ἔχουν τὰ χρώματα καὶ ἡ εὐθυμία με τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τὴν ὑπομονὴν, ἡ ὅποια χρειάζεται διὰ τὰ μαθήματα, ἀφοῦ τὰ χρώματα, ἡ εὐθυμία καὶ ἡ ὑπομονὴ οὔτε πωλοῦνται, οὔτε ἀγοράζονται εἶνε ὄψια τῆς φύσεως καὶ τῆς κρίσεως. ἔδθησαν εἰς ἐμὲ τὴν πτωχήν, ὅπως θὰ ἐδίδοντο καὶ εἰς μίαν βασιλίτισσαν.

Ἐχεις δίκαιον εἶπεν ἡ Κλεοπάτρα, ἐγὼ ὅμως αἰσθάνομαι, ὅτι εἰς τὴν θέσιν σου δὲν θὰ εἶχον διάθεσιν, οὔτε νὰ μελετήσω, οὔτε νὰ γράψω.

Ἄ! διὰ τοῦτο σφάλεις φίλη μου. Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου μὴν λέγεις. τὴν θέσιν μου δὲν τὴν ἔχεις καὶ ἐπομένως δὲν τὴν γωρίζεις δὲν ἔμπορεῖ βέβαια νὰ κρίνῃ κανεὶς διὰ θέσιν, τὴν ὅποιαν δὲν ἔλαβεν, οὔτε ὀδηγίας νὰ δώσῃ διὰ δρόμον τὸν ὅποιον δὲν ἐπέρασε. Κ' ἐγὼ σου λέγω, ὅτι ἂν εἶχες τὴν θέσιν μου, θὰ ἦσο ὅτι εἶμαι, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἀπόδειξις ἂν θὰ ἔκαμνες ὅ,τι εἶπες.

Θαυμάζω τὴν ὑπομονὴν σου.—Κ' ἐγὼ τὴν κρίσιν σου.—Ἡ διαφορά μας εἶνε μεγάλη εἰς τὸν κόσμον καὶ ὅμως ἐγὼ σ' ἐθεώρουν μιαν εὐτυχῆ τῆς γῆς, σ' εἶχον κατατάξει εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐκλεκτῶν τῆς ἀνοθίαν.

Δὲν ἀνήκω διόλου εἰς τὴν χορείαν τῶν εὐτυχῶν καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ἀνοθίαν, ἀφοῦ ἐμειλῆς δι' ἀνοθίαν. Εἶμαι ὅμως εὐχαριστημένη ἂν ἐπρόκειτο νὰ κάμωμεν σύγκρισιν με εὐτυχιαν καὶ ἀνοθίαν, ἐπεὶ εἶσαι καμμία κ' ἐγὼ μολόγα.

Ἐγέλασεν ἡ Κλεοπάτρα με τὸ κριτικὸν πνεῦμα τῆς φίλης τῆς καὶ εἶπε! ποῦ τὴν εὐρήκας αὐτὴν τὴν παρομοιωσιν. Ἐγὼ θὰ ἔλεγα, ὅτι σὺ εἶσαι σίδηρος, κ' ἐγὼ χρυσός.

Τὴν φορὰν αὐτὴν ἐγέλασεν ἡ Ἀγάθη. Ἀς παραδεχθῶ τὴν ἰδιότητα σου παρομοιωσιν ὡς καλλιτέραν εἶπε, καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ τουνομιλοῦν. Ἡ ἀμοιβαία ἐξομολόγησις δὲν ἐχάλασε τὸν φιλικὸν των δεσμόν, ἀπ' ἐναντίας καθ' ἡμέραν ἐγένετο σφιγκτότερος, καὶ ἂν καὶ ἂν καὶ αἱ ἰδέαι των δὲν ἦσαν σύμφωναι, εὕρισκαν ὅμως τὸν τρόπον

Λουίζα.—Δὲν ἤξεύρω, δὲν ἔχω ἰδέαν ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα.
Ἐβ.—Μάντευσε, σὲ παρακαλῶ.
Λουίζα λογαριάζουσα.—500 μέτρα, με καλὴ ταχύτητα, χωρὶς σταθμούς... δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας.
Ἐβ.—κατευχαριστημένη.—Δέκα λεπτὰ; 15 δευτερόλεπτα μόνον.
Λουίζα.—ἀδύνατον.
Ἐβ.—Ἀκριβῶς 15 δευτερόλεπτα, καὶ εἶνε ἀρκετὰ καλά διὰ ἕνα νέον 26 ἐτῶν, καὶ ὁ ὅποιος μπορεῖσε νὰ μὴν κάμνη τίποτε, ἀφοῦ ἔχει περιουσίαν 20 ἑκατομμύρια.
Λουίζα.—Καὶ εἶσαι εὐτυχῆς;
Ἐβ.—Ἐρωτᾷς;
Λουίζα.—Ναὶ, δὲν νὰ εἶμαι ἄνθρωπος.
Ἐβ.—Ὅσον καὶ σὺ, ἴσως περισσότερο, ἀγαπητῆ μου.
Λουίζα.—Καὶ εἰς τί συνίσταται ἡ εὐτυχία σου;
Ἐβ.—Εἰς τὸ νὰ κάνω γρήγορα.
Λουίζα.—Τί;
Ἐβ.—Ὅλα. Πάντοτε ἀγαποῦσα ὅτι γίνεται γρήγορα. Ἐνθυμίσασαι; εἰς τὸ σχολεῖον, ὀνομάζετε Ἄστραπή. Ὁ πρίγκηψ ἐπίσης ἀγαπᾷ τὴν ταχύτητα. Ἦτανε αξιωματοῦχος εἰς τὴν Ρωσίαν.
Τὸ εὕρισκε τὸ πρᾶγμα χωρὶς ταχύτητα καὶ ἐγκατέλειψε τὸν στρατὸ καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ. . . Αἱ δύο ὑπάρξαις μας πετοῦσε ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην. Ἰδοῦ!

νὰ τὰς συμβιβάζουν, καὶ νὰ συνοοῦνται κάλλιστα καὶ εὐκρινῶς. Μιαν ἡμέραν ὅπου ἦσαν εἰς ἕνα μακρὸν περιπάτον, ὡς καὶ ὅλοι αἱ συνταξιώταισσιαν, ἡ Κλεοπάτρα ἐσημίωσε τὸν καλωπισμὸν μίσεκομψῆς κυρίας πράγματι δὲ ἡ κυρία ἦτο με πολλὴν χάριν ἐνδεδυμένη, με πλήρη ἀρμονίαν καὶ συνδυασμὸν χρωμάτων, τίποτε παράτονον, τίποτε ὑπερβολικὸν δὲν ὑπῆρχεν ἐπ' αὐτῆς. Ἀπὸ τὰ μαῦρα τῆς λεπτὰ γοβάκια καὶ τὸ κερπινχρυσὸν μεταξίνον φόρεμά τῆς μέχρι τῶν καλῶν ῥοδῆς τοῦ Ἀπριλίου, οἱ ὅποιοι ἐστόλιζον τὸν πλατύγυρον πῖλον τῆς, ὅλα ἦσαν θαυμάσια· ἀλλ' ἡ χάρις τῆς ἦτο θαυμασιωτέρα. Τὸ σύνολον ἀπετέλει μίαν ἀνοθεῖσασαν.
Ἀν ἤμην ζωγράφος θὰ τὴν εἰζωγράφιζα, εἶπεν ἡ Κλεοπάτρα, τὸσον μ' ἦρσαν τὰ χρώματα, τὰ ὅποια φέρει, καὶ τὸ χρυσοῦν τῆς φόρεμα, ὅπως ἀντανάκλῃ ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου.
Κ' ἐγὼ ἂν ἐγνώριζα τὴν ὥραϊαν αὐτῆν τέχνην, εἶπεν ἡ Ἀγάθη, θὰ εἰζωγράφιζα τώρα τὸν ἡλιον, ὅπως δώσει κατὰ εἰς τὰς πυρίνους νεφέλας· ἰδὲ τον, πῶς ἔκταρνίζεται καὶ ἀφίνει τὸν οὐρανὸν φλεγόμενον εἰς τὴν ἀπερίγραπτον αὐτὴν κλιμακωτὴν σειράν τῶν πυριπλεγῶν χρωμάτων καὶ τόνων.
Θαυμάζω τὴν ἰδέαν, ἡ ὅποια συνηρολόγησεν ὅλον τὸν χρωματισμὸν τοῦ στολισμοῦ τῆς κυρίας, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ Κλεοπάτρα, χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν φίλην τῆς.
Κ' ἐγὼ τὴν τέχνην ἐκείνου, ὁ ὅποιος ἐστόλισε τὴν πεδιάδα ὅπου καθήμεθα με τὰ ποικιλόχρωμα αὐτὰ ἀνοθίαν καὶ τὸ ποικιλόχρωμον πρᾶσινον χρώμα, προσέθεσεν ἡ Ἀγάθη.
Παραδόξον, πόση ἀπόστασις ἰδεῶν ὑπάρχει μεταξὺ μας, εἶπεν ἡ πρώτη, καὶ ὅμως εἶμεθα πάντοτε φίλαι.
Ἐξηκολούθησαν αἱ κόραι τὰς σπουδάς των, τὰς ἐτελείωσαν ταυτοχρόνως, ἔφυγαν ἀπὸ τῆς σχολῆς, ἀκούσασαι τὰ αὐτὰ μαθήματα, με παραλλήλους σχεδὸν δυνάμεις καὶ ὅλιως διαφόρους σκέψεις καὶ βλέψεις. Ἡ μὲν Ἀγάθη ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν τὰ γράμματά τῆς, ὅπως ἀνακούφιση τὴν πολὺ κοπῆσασαν ὅπως τὴν ἀναορέψη μητέρα τῆς, ἂν καὶ ἡ μητέρα ἐξηκολούθησε εἰς ἐργάζεσθαι, ἡ δὲ Κλεοπάτρα στολισμένη πλέον δι' αὐτῶν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν ὑψηλὸν κόσμον, ὅπου ἡ ἐμφασις τῆς καὶ ἐκώρσθη πομπωδῶς.

Λουίζα.—Πρὸ πόσου καιροῦ εἶσαι πινδρευμένη;
Ἐβ.—Ἐνα ἔτος.
Λουίζα.—Δὲν ἔχεις παιδιὰ;
Ἐβ.—Ὁχι, σὺ;
Λουίζα.—Δύο.
Ἐβ.—Καλὴ μου φίλη. Ἀπὸ τώρα δύο! Εἶνε γρήγορα ἐπίσης.
Καὶ μένεις ἐπὶ Παρίσι...
Λουίζα.—Ναὶ ἐπὶ Παρίσι
Ἐβ.—Ἐγὼ ἐπὶ Βιέννη.
—Λουίζα.—Θὰ εἶχες θυμῶσιν δῶρα.
Ἐβ.—Εὐχαρίστας;
Λουίζα.—Κοσμῆματα, Διαμαντῖα, πολύτιμες ταντέλλεις;
Ἐβ.—Μερικὰ, ἀλλ' ἰδίως πολύτιμες γούνες δι' αὐτοκίνητον, γούνες σπίνες. Ἐνα ὀλόκληρον Φαρμακεῖον ἀπὸ χρυσόν. Καὶ τὸ αὐτοκίνητον . . . δῶρον τοῦ γάμου! . . . ἑκατὸν χιλιάδες ἐκόσῃτες στὸν Σέργιο. Σέργιος εἶνε ὁ γρήγορα ἀγαπώμενος Λουίζα, ἡ ὅποια κυττάζει τὸ σταματιμένο αὐτοκίνητο—ἑκατὸν χιλιάδες αὐτὴ ἡ μηχανή;
Ἐβ.—Ἄ! ὄχι αὐτό, αὐτὸ εἶνε ἕνα μικροῦτσικο μόνον εἴκοσι χιλιάδων δολαρίων διὰ νὰ γυρίζω ἐδῶ μέσα εἰς τοὺς δρόμους. Τὸ μεγάλο αὐτοκίνητον εἶνε θυμῶσιν.
Ἐμπήκαμε μίαν πρώτην φορὰ ὁ Σέργιος καὶ ἐγὼ μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου μας εἰς τὴν Βιέννη, εἰς τὴν μία καὶ μισή. Καὶ φρρρ . . . ἐφύγαμεν διὰ τὸ Seville, Λουίζα μόνου;

Παρήλθον τέσσαρες χρόνοι εἰς ἀπὸ τοὺς οἴκους τῆς παλατιᾶς τῆς μητρὸς τῆς Ἀγάθης ἐύριξε μίαν μεγάλην ἐορτήν προσκελήθη ἡ μήτηρ διὰ νὰ βοηθήσῃ ἀλλὰ καὶ ἡ κόρη διὰ τὴν ἐορτήν, εἰς ἣν εὕρισκετο καὶ εἰς πλοίαρχος ξένος, ὁ ὅποιος παρεπιδημῶν ἐπιλοθενεῖτο εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον. Ἡ ὑπεροχὴ τῆς ἀναπτύξεως, τὸ εὐεῖδες τῆς κόρης, ἡ ἀβρότης τῶν τρόπων προσελκυσαν τὸν ξένον, ὅστις ἰζήσεν εἰς γάμον τὴν κόρη. Ἀτμῶσιν ἐδέχθη ἡ μήτηρ τὴν πρότασιν, ὄχι ὅμως καὶ ἡ θυγάτηρ. Ὁ ξένος ἦνθε νὰ τὴν μεταφέρει εἰς τὸν πατριδὰ του εἰς τὸν πατρικὸν του οἶκον ὅπου εἶχε καὶ μητέρα καὶ ἀδελφὰς, ἔθεσε δὲ ὡς ὄρον νὰ διακόψῃ πᾶσαν σχέσιν με τὴν μητέρα τῆς. Τὴν πρότασιν ἀπεποιήθη ἡ κόρη ἀμέσως, ἀλλ' οὔτε ἐδέχετο πλέον ἄλλον συμβιβασμὸν, προταθέντα ἀργότερα παρὰ τοῦ ἰδίου. Ἐμασε τὸ γεγονός καὶ ἡ ἄλλοτε συμπαθὴς Κλεοπάτρα, ἡ ὅποια ὄσον ἐθαύμασε διὰ τὴν ἔκτακτον τύχην ἣτις εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὴν πτωχὴν Ἀγάθην, τὸσον ἠπόρησε καὶ διὰ τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς ἐκ μέρους τῆς Ἀγάθης, ὀνομάσασα τὴν ἰδίαν μωρὰν καὶ δεισιδαίμονα καὶ ἀπηργατωμένον πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ τύπον.

Ὅταν δὲ βραδύτερον συνητήθησαν αἱ δύο ἀρχαῖαι μαθήτριάσαι ἡ Κλεοπάτρα δὲν ὄκνησε νὰ φέξῃ τὴν Ἀγάθην διὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς λαμπρᾶς τύχης, ὡς καὶ ἡ Ἀγάθη δὲν ἐβαρύνθη νὰ τῆς ἀποστηθίσῃ ἀπὸ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ τὸ τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου μέχρι τοῦ εὐγαὶ στηρίζουσιν οἴκους καὶ ὅσα ἄλλα σκετικὰ ἐγνώριζον καὶ ἤκουσαν εἰς τοὺς παιδικούς των χρόνους.
Ἡ κοῦμῆν κ' ἐπὶ ἀκόμα θυμᾶσαι αὐτὰ εἰς παραθυρία!
Ἄς εἶνε εὐλογημένη ἡ Ἀγάθη μου, ἡ κοῦσθη νὰ λέγῃ ἡ μήτηρ δὲν ἠθέλησε νὰ μ' ἀρῆσῃ ἔρημον, μολοντοί κ' ἐγὼ τὴν εἶχα προτρέψει. Καὶ τῶντοῦ ὑπῆρξεν εὐλογημένη. Ὅλιγα ἴσως γυναῖκες ὑπῆρξαν εὐτυχῆς, ὅπως ἡ Ἀγάθη, σεβομένη καὶ λατρευομένη ὑπὸ τῆς πολυμελοῦς οἰκογενεῖας τὴν ὅποιαν ἐσχιστάτες τὸ μόνον λυπηρὸν δι' αὐτὴν ἦτο ὅτι δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἰδῇ ἐξ ἴσου εὐτυχῆ, τὴν παιδικὴν τῆς φίλην Κλεοπάτραν.
Χιριχη
Μαρία Πενιόλιν.

"Εβα—Κάνεις κάτι ερωτήσεις; Βεβζίω; μόνονι ο Σέργιος και εγώ και ήτο πολύ άρκετό.
 Λουίζα—χωρίς μηχανικών.
 "Εβα—"Οχι, ήρχετο σπισθεν, εις απόστασιν πέντε χιλιόμετρων πάντοτε, με άλλο αυτοκίνητον, όχι τώσον άκρυτικόν.
 Λουίζα—Υποθέτω, δείχνουσα τὸ σταματισμένον αυτοκίνητο, μ' αυτό;
 "Εβα—"Οχι, αυτό εἶνε σου εἶπα γιὰ ἐδῶ μόνον, γιὰ νὰ πηγαίνω ἀπὸ τὸ ένα σὲ ἄλλο μζγαζύ.
 Λουίζα.—Τότε;
 "Εβα—Τι; τὸ ταξίδι αὐτὸ τοῦ γάμου ήτο θαυμάσιο. Εἶνε εὖν νὰ πετᾷς με δικά σου φτερά. "Αλλοτε ἀγαποῦσα ἄλλὰ τὸ χορὸ, τῶρα όχι πλέον. "Ο δὲ χορὸς νητο εἶνε ὁ ἀληθινὸς χορὸς.
 Λουίζα—"Ο ἀποχαιρετιστήριος χορὸς. ναί!
 "Εβα—"Οχι ἀγαπητή μου, τί θλιβερὸς ἰδέες! Δὲν φοβοῦμαι ὅταν εἶμαι μαζή με τὸν Σέργιο. Καὶ ἔπειτα τὸ αὐτοκίνητό μας ήτανε εὐλογημένο... ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Syegedin. Καὶ ἠξεύρεις τ' ὄνομά του;
 Λουίζα—Τοῦ ἀρχιεπισκόπου.
 "Εβα—"Οχι τοῦ αυτοκινήτου. "Η Σιωπηλή. Πρῶτον διότι ὅταν τρέχει δὲν αισθάνεται κανεὶς τίποτε, καὶ ἔπειτα δι' αὐτοῦ, διότι ἅμα σταθῆ κανεὶ φοβερὸ θόρυβο. Φυσᾷ, εὖν νὰ βράζῃ κανενά καζάνι με γάλα. "Αγαπῶ αὐτὸν τὸν θόρυβο. "Αγαπῶ τὴν μουσική.
 Λουίζα—"Αλλὰ πὲς μου, ὅταν εἰσαθε ἡ δὴσας σ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ μηχανή, πῶς κάνετε διὰ νὰ μιλήτε, νὰ κυττάξεσθε; Διὰ νὰ φιληθῆτε;
 "Εβα—Οὔτε ὀμιλίζι, οὔτε κυττάγματα, οὔτε φιλιὰ!
 Λουίζα—Πῶς τότε! δὲν ἀγαπᾷσθε λοιπόν.
 "Εβα—"Αγαπῶμεθα, ἀγαπητή μου, ἀγαπῶμεθα καὶ τρελλὰ μάλιστα. "Αγαπῶνται ὅταν εἶνε μαζή, δύο ὄντα καὶ τρέχουν γρήγορα διὰ μέσου τοῦ ἀέρου. "Αγαπῶνται ὅταν σκέπτονται μαζή σιωπηλοὶ καὶ με καρδιὰ ἡ ὁποία κτυπᾷ γρηγορότερα παρ' ὅταν περπατοῦν. Νομίζου πῶς εἶνε δύο μεγάλα πουλιὰ τὰ ὁποία ταξιδεύουσι, "Ενθυμούμαι πῶς ὁ "Ερμῆς ήτο ὠρατος, εἰς τὸ μουσεῖον, με τρεὶς δύο μικρὲς πτέρυγες στὰς πτέρυγες του, καὶ ἡ θεὰ Τύχη, ἡ ὁποία γλιστρᾷ ἐπάνω εἰς ἕνα τροχὸν με τὰ μάτια δεμένα καὶ λέγω: ἐγὼ ἡ πριγκηπέσσα Κοροπῶνη, πηγαίνω πλέον γρήγορα ἀπὸ αὐτοῦ. "Α! Ταχύτης... "Αστρική! Νὰ συνταμῆς τὸ διάστημα, νὰ χάνης τὴν ἀναπνοή. Εἶνε ἡ ζωή, ἡ ἀληθινὴ ζωή. "Επειτα ἡ νύχτα πῶσα μυστήρια δὲν ἔχει.
 Λουίζα—Ταξιδεύετε καὶ τὴν νύκτα;
 "Εβα—"Α! βέβαια. "Εκλέγομεν τοὺς φωτεινοὺς δρόμους τοὺς φωτιζομένους ἀπὸ τὴν σελήνη. Εἶνε ἡμῶς ἐπίσης πολὺ ὠρατὸ ὅταν πηγαίνουμεν τὰς σκοτεινὰς νύκτας φωτιζόμενοι μόνον ἐπὸ τὰ τέσσερα μεγάλα κόκκινα φανάρια τοῦ αυτοκινήτου μας τὰ ὁποία φωτίζουσι διάστημα πενήντα μέτρων. "Ολα φκίνονται κόκκινα... τὸ ἔδαφος... τὰ δένδρα... περνοῦμε διὰ μέσου πυρκαγιῶν, πλέομεν μέσα εἰς αἷμα.
 Λουίζα—Τί φρίκη!
 "Εβα—"Ω όχι! ἀφοῦ δὲν εἶνε αἷμα. "Η Σιωπηλή πη

γαίνει τώσον γρήγορα ὥστε νομίζομεν ὅτι μένομεν ἀκίνητοι καὶ ὅτι τὰ δάση, τὰ λιβάδια, τὰ ὄρη, τρέχουν με φοβερὸν πανικόν.
 Λουίζα—Καὶ δὲν συλλογίζεσθε ποτὲ πῶς μπορεῖτε νὰ σκοτωθῆτε σὲ μιὰ στιγμή.
 "Εβα—"Ω βέβαια, ἀγαπητά! Σοχνά, πολὺ συχνὰ τὸ σκέπτομαι, χωρὶς αὐτὸ θὰ ἔχανα τὴν μιστὴ εὐχαρίστηση καὶ πάντοτε λέγω ὅτι ἂν μες τύχη κανὲν δυστύχημα θὰ ἔχω μὲν τὴν εὐτυχίαν ὁ Σέργιος καὶ ἐγὼ ν' ἀποθάνωμεν μαζή τὴν ἰδίαν στιγμήν. Καὶ τότε μᾶς εἶνε ἀδιάφορον, ἂν ὁ Θεὸς θέλει, θέλω καὶ ἐγὼ. "Επειτα ν' ἀποθάνῃ κανεὶς εἶται γρήγορα αὐτὸ δὲν εἶνε θάνατος εἶνε ἀπλούστατα ἕνα τέλος, εἶνε ἕνας εὐγενὲς θάνατος. "Αλλ' εἶσαι λυπημένη, μήπως ἔχεις ἄλλο μὲν τὸ λάθος;
 Λουίζα—"Οχι.
 "Εβα—"Ἴσως ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μου. Ναὶ αὐτὸ εἶνε. Εἶμαι πολὺ γρήγορη. Δὲν θ' ἀλλάξῃς μαζή μου.
 Λουίζα—Τὸ ἔρωτάς;
 "Εβα—Τὸ ἐννοῶ! Καὶ ἐγὼ ἐπίσης δὲν θ' ἀλλάξω μαζή σου, Σοῦ εὐχομαι νὰ εἶσαι εὐτυχής; μικρά μου ψυχῶν με τὸν Διούργ. Καλὴ ἀντάμωση.
 Λουίζα—Πότε, κόρη τοῦ ἀέρος;
 "Εβα—"Ο Θεὸς ξέρει.

(Henri Lavedan)

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Π ἔ ρ δ ι κ α λ ἄ χ α ν ο. Καθαρίσατε δύο πέρδικας καὶ παράτατε τὰ πόδια εἰς τὰ πλάγια, ὥπως κἀνωμεν διὰ τὰ πουλιά. Πάτωσατε μιαν καταρόλαν με κάρφια λεπτοκομμένα, με κρομμυδάκια, με μαϊντανό, με ἕν φύλλον δάφνης. Θέτατε ἐπάνω τὰς δύο πέρδικας, ἕνα μυαλὸ ζεματισμένο, ἕνα καλὸ κομμάτι λαρδί σπῆθος, ἕνα λάχανο μικρὸ, σγουρό, ζεματισμένο καὶ φιλοκομμένο καὶ προσθέσατε καὶ ζουμι κρέατος δυνατὸ ἐκ διαλειμάτων, ἄλας, πεπερί. Μεσοκάρυδο, ψήσατε ἐάν ἡ πέρδικες εἶναι νέες 1 1/2 ὠραν, με φωτιὰν ἐπάνω καὶ κάτω, περισσώτερον ἐάν εἶναι μεγάλας. Σπρώσατε ἔπειτα τὴν πατέλα σας με τὸ λάχανον, ἐπάνω σερβίρετε τῆς πέρδικας καὶ γύρω ἐπάνω καὶ τὸ λάχανον τὸ μυαλί καὶ τὸ λαρδί, κομμένα γεμετρικῶς.

Π ο υ δ ἱ γ κ α ε ὕ κ ο λ η. 1 1/2 ὄκ. φαρίνα καὶ γάλα περισσώτερον, ὥστε νὰ ἀποτελέσῃ χηλὸν ἄρκετὰ πηχτὸν ὅταν βράσῃ τώσον ὥστε νὰ ψηθῇ ἡ φαρίνα. Προσθέτετε 100 ὄκ. βούτυρο φρέσκο καὶ 150 ὄκ. ζάχαρι, 12 κίτρινα καὶ 6 ἄσπρα αὐγῶν, 1 ποτηράκι ροῦμι καὶ 60 ὄκ. σταφίδα Κορινθιακή. "Ανακατώσατε ὅλα μαζή, ριψατέ τα εἰς φόρμαν καὶ ψήσατε εἰς bain-marie.

ΕΦΘΑΣΕΝ Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ Κ^ο ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΑΜΗ

Σπεύσατε νὰ ἰδῆτε ποικίλιαν δερμάτων ὄλων τῶν ζώων καὶ φόρμας τελειοτάτας καὶ κομφοτάτας εἰς τὸ μέγχ ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Ι. Δ. Τσάμη, ὅστις ἐπισκεφθεὶς ἀπαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ κέντρα; καὶ τὴν Διεθνή "Εκθεσιν τῆς Αἰλ-λης, ἐν ἣ ἐτιμήθη καὶ διὰ χρυσοῦ βραβείου καὶ μὴ φεισθεὶς οὔτε κόπου οὔτε δαπάνης ἐπλούτισε τὸ κατάστημά του με ὅτι ὠρατὸν ὅ,τι κομψὸν ὅ,τι ποικίλον ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχει ἕνα ἱκανοποίησιν τὴν καλαισθησίαν τῆς ἀπειροπληθοῦς πελατείας του.